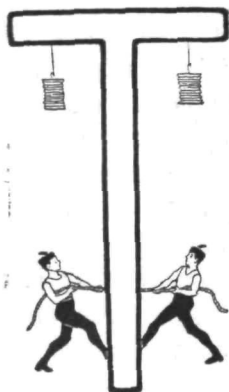

BORISOV:

Naša Tigra.

igra je bilo ime naši mački. Brez te koristne živali ne more biti nobena hiša na kmetih, in tudi mi smo vedno redili po enega teh mišjih strahov. Kdo bi pa tudi mogel nastavlјati vse križem pasti: po skednjih in kaščah, hlevih in čumnatah. Ko nam je poginil stari Ris, ki je vestno izvrševal svoje mačje posle dvanajst let pri enem gospodarju, smo takoj povprašali po vasi, kje bi se dobil vreden naslednik staremu Risu. A tiste čase v vsej vasi ni bilo dobiti mladega zaroda, kar je bilo zlasti nam otrokom silno žal. Veselili smo se že, kako se bomo igrali z mlado mačko, celo kraguljček in rdeč trak smo ji že kupili, a mačke ni bilo.

Naša hiša je stala blizu Save. Z vodo sem se sprijaznil že v zgodnji mladosti, ker smo otroci kar naprej brodili po mlakužah ob Savi. Poleti smo bili menda več v vodi kot na suhem, če ne upoštevam noči.

Neko vroče popoldne, ko smo ravno s tovorom obložene ladje vlekli čez lužo — rekli smo, da plovemo v Ameriko — nas ustavi sredi pota klic sosedovega Tinčka. Fant je stal v grmovju ob Savi in kazal na neko skalo sredi vode. Takoj je bila vsa družba pri njem. Kaj smo videli? Po skali je hodila tigrasta mačica in milo mijavkala. Gotovo so jo neusmiljeni vaški otroci vrgli v Savo, in ubožico je zanesel val na ta otočič.

»Rešimo jo!« To je bilo naše povelje, ki smo se zanje vsi zavzeli. A kako? Različna so bila mnenja, a pravih malo. Okrog one skale je bila voda globoka in nevarna zaradi vrtincev. Mi smo bili sicer plavači, a preveč predrzni ne. Nihče si ni upal splavati na skalo po mačko. A česar ne zmore moč, to naredi razum.

Naredili smo tako: Nekdo je stekel domov po konec široke deske in malo skledico mleka. Ta rešilni plov smo privezali na dolg trak in ga izpustili po vodi navzdol do skale. Nad skalo je bila namreč voda toliko plitva, da smo jo lahko bredli. Od tam smo poslali rešilni plov in za vado skledico mleka na njem. Počasi in previdno smo spuščali svojo pripravo po vodi, da bi se nam ne ponesrečil načrt. Tam, kjer so bili vrtinci, je plov nekoliko zaplesal, a požrlo ga ni. Tudi mleko se ni razlilo. Deska je srečno pristala k skali. Mislili smo, da bo mačka kar skočila nanjo in polokala sladko mleko. A imeli smo mnogo truda, preden se je to zgodilo. Klicali smo jo in premikali plov, misleč, da mačka ne vidi naše rešilne naprave. Že je prišla do deske in najprej potipala z eno tačico, če bi bilo varno skočiti na desko. Drugič je stopila že z obema, a zopet odskočila nazaj na skalo. Mnogo prigovarjanja je bilo še treba, preden smo jo spravili na plov. Potem smo pa prav nalahno vlekli plov po vodi navzgor, da bi se žival ne

bala in da bi nam ne skočila v vodo. Tako smo jo srečno privlekli na breg in jo rešili gotovega pogina.

Videti je bilo, kot bi žival čutila, kakšno dobroto smo ji naredili. Dobrikaje se, se je stiskala zdaj k enemu, zdaj k drugemu. Bila je še vsa mokra in od mraza se je tresla. Zdaj je prišla šele toliko k pogumu, da je začela lokati mleko, ki smo ga ji po »ladji« že poslali naproti.

Ko je žival jedla, se je začelo ugibanje, koliko je stara, odkod je prišla v vodo in slično.

»Več nima kot dva meseca«, je trdil eden.

»Tri ima gotovo«, je ugovarjal drugi, samo da je pogovor tekel naprej.

»Gotovo so jo mlinarjevi vrgli v vodo, ali je pa plavala čez Savo v našo vas, ker je na oni strani zmanjkalo miši, a so jo valovi zanesli tako daleč«. — Tako je sodil najmlajši med nami, a nikomur ni prišlo na misel, da bi ugovarjal njegovi modrosti o pomanjkanju miši in mačkinih plavalnih vajah. — Medtem je mačka pojedla mleko, in sklenjeno je bilo, da bo žival naša. Dali smo ji takoj ime Tigra in jo nesli domov. Na dolgo in široko smo vsakemu pripovedovali, kako smo jo rešili iz smrtne nevarnosti,

Par dni smo imeli opravila samo z mačko. Veliko je pa žival pridobila na ugledu, ko nam je vkratkem privlekla od nekod miško. Hvalili smo jo na vse pretege, da take mačke ni v vasi, ker je takoj prve dni pogledala za nočnimi nadležnicami.

Moji materi se je mačka skoro ravno tako studila kot miš. Ni mogla trpeti te živali v kuhinji ali v sobi. Naša Tigra je imela pa to navado, da je vsako miš prinesla pokazat prav v kuhinjo. Zato sta z materjo marsikdaj leteli okrog hiše, a mačke to ni izpametovalo.

Nekaj posebnega je pa bilo pri Tigri to, da se ni pritaknila jedil, če ravno je dobila omare odprte.

Vendar se je našel človek, ki je hotel uničiti našo žival. Nekega dne se je privlekla domov vsa razbita. Ena prednjih nog je bila popolnoma zlomljena. Hoteli smo jo ujeti, a ni se pustila kot navadno. Oče je rekel, da jo moramo ubiti, da se ne bo mučila naprej. A kaj takega si nismo upali izvršiti, zlasti ker smo že večkrat slišali, da je mačka jako trdna žival.

Ranjena Tigra je zlezla na skedenj v seno in tam je ležala več dni, ne da bi se genila. Vsak dan po trikrat smo ji nosili hrane, toliko, da je imela vedno dovolj. Ob nedeljah sem si odtrgal celo malo mesa od svojih ust, samo da je bila tudi Tigra deležna naših dobrot.

Pri taki postrežbi je umljivo, da je Tigra kmalu ozdravela. Čez nekaj dni je že prilezla za kratek čas na vrt. Hoteli smo jo ujeti, pa se nam ni pustila. Odkar jo je zadela nesreča, se je izogibala ljudi in celo nas, ki smo ji v boleznih stregli. Vendar si je žival dobro zapomnila, kdo ji je prinesel kdaj hrane na ležišče. To sem uvidel pozneje, ko sem študiral v mestu in me po več mesecev ni bilo domov.

Kadar je po dolgem času zaslišala zopet moj glas, je takoj pritekla k meni in se mi začela dobrikati. K drugemu človeku ni šla za nobeno ceno. Sploh se je po oni nesreči izogibala hiše. V sobo je prišla samo takrat, ka-

dar sem bil jaz doma. Tako si je dobro zapomnila, kdo je njen zaščitnik. Prve dni je hodila za menoj kot psiček. Če sem šel v gozd ali na polje — gotovo je šla tudi ona za menoj.

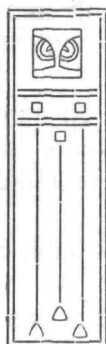
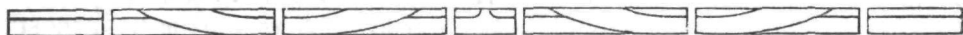
Dolgo let je služila Tigra naši hiši. Na stara leta jo je pa prijela čudna muha. Ko je jeseni dozorel žir, in so se polhi odebeleli, jo je pobrala v bukov gozd. Cela dva meseca je ni bilo. Tako-le na zimo se je pa vrnila tako lepo rejena, da se ji je delal celo podbradek. Seveda je bila tudi leto za letom zaradi tega bolj plašna. Edino meni se je še brez skrbi približala.

Neko jesen sem bil primoran ostati doma na kmetih. Bil je že čas, ko je imela Tigra navado oditi na jesensko gostijo v gozd. A to leto ni šla.

»Zaradi tebe ne gre«, mi je rekla nekoč mati. Pozno na jesen sem odšel jaz v mesto. Nekaj dni na to je pa tudi Tigra izginila v gozd.

Od takrat je pa ni bilo več nazaj. Končala jo je gotovo sovražna žival, ali je pa poginila zaradi starosti.

Škoda je bilo res te naše Tigre.

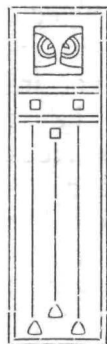

Sirota na očetovem grobu.

Vseh mrtvih dan! . . . Na grob očetov
sirota jaz hitim,
po njem, ki me je žarno ljubil,
v bridkosti se topim. . .

Ah, oče moj, sedaj si srečen
visoko vrh zvezdá,
da kmalu, kmalu k tebi pridem,
izprosi tam Boga! . . .

Janko Leban.

Raste majhno drevo.

*Raste majhno, vitko drevo,
raste na zeleni gori.*

*Prvi ga pozdravlja žarek,
koplje se še v pozni zori.*

*Ali veter silni piše,
da drhtijo tanke veje,
listje trga redko, blede —
bučni sever pač ne greje.*

*Solnca, vetra ima mnogo,
preveč divje je prostosti —
in bojim se, da pogine
v svoji mladostni slabosti.*

Jan.

